

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1868-07-15)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1868-07-15)", i *Julius Lange - breve fra hans ungdom*, Nordiske, s. 171. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252486-000-shoot-L0022524860000032.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Julius Lange - breve fra hans ungdom

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Neapel, d. 15. Juli 1868.

Kjære Ven! Jeg er kommen til at tænke paa den Ting, at det vist vilde være bedst endnu engang at gjøre et Forsøg paa at faa Monumentet over Fr. Nutzhorn sat i Værk. Jeg antager, at jeg om en 3 Ugers s. 172 Tid vil være i Venedig og jeg vil naturligvis af mig selv opsøge den norske Konsul og Fr. N.s Grav. Her er kunstneriske Kræfter i min Nærhed, som vilde kunne give Tegning til Monumentet; min gode Ven, Arkitekten L. Fenger flakker om i Norditalien, og jeg venter at træffe ham i Venedig eller lidt før vi kommer der; i Bologna maaske. Fra ham vil jeg nok kunne faa en Tegning. Men jeg har glemt, hvor mange Penge der findes, og ganske paa egen Haand kan jeg da heller ikke godt handle uden en Fuldmagt fra de øvrige Indbydere. Kan Du ikke tromme dem sammen eller tale enkeltvis med dem? Sagen trænger dog unægtelig til at afgjøres engang. Jeg skulde have skrevet dette før til Dig, hvis jeg før havde taget Bestemmelse om at rejse til Venedig. *)

Vi har nu været her i Neapel det Meste af en Maaned og bliver her en Maaned endnu, saa tager vi til Pompeji for en 8 Dages Tid, saa ud at ligge paa Landet andre 8 Dage, hvortil vi billigvis kan trænge — og saa vender vi Næsen hjemad. Jeg tager dog alene et Par Maaneder til Holland og England, efter lige akkurat at have fulgt min Kone hjem

s. 173 Lige ved Slutningen af vort Ophold i Rom fik jeg fat i Bjørnsons «Fiskerjente», som interesserede mig voldsomt og i det Hele glædede mig højligt. Naar han blot havde beskaaret den lidt bedre for alle demonstrerende Elementer. Jeg gjorde ogsaa i Rom Bekjendtskab med adskillige Ting af Ibsen, som jeg ikke før havde kjendt — foruden med Peer Gynt tillige med Kongsemnerne og Kjærlighedens Komædie. Jeg havde lige før jeg læste disse Ting læst din Afhandling om Ibsen, og hvad enten det nu var fordi jeg var paavirket af din Udvikling, eller af uafhængig Opfattelse, saa forekom det ogsaa mig, at han maa søge sin væsentlige Ære i Kongsemnerne som unægtelig er noget af det Interessanteste, man kan læse, og at de sidste tre polemiske Dramer egentlig er ganske forfejlede. Ja — Du siger det maaske ikke saa stærkt; men jeg synes, at det ikke kan siges stærkt nok. Der gaar en sjælelig Overanspændelse igjennem disse Ting, som ikke alene fordærver al kunstnerisk Form, men ogsaa forplumrer Tankeindholdet selv. Han har ikke Kræfter til at spænde den Odysseusbue, som han absolut vil spænde — jo, han har maaske akkurat Kræfter til at spænde den, men naar han saa slipper Pilen fra Strengen, overvældes han af Anstrængelsen, hans Syn forvirres og Pilen gaar Fanden i Vold, hvor han ikke ventede det. Hvad er ikke Kjærlighedens Komædie blevet til for Nonsens, med alle de glimrende Kræfter, som dog findes deri. Jeg synes, at det maa have været en s. 174 fristende Opgave for Dig som Kritiker, naar Du dog havde fat i Ibsen, at reducere den Bog in absurdum. Men Du har maaske med Vilje villet holde Dig til den lyse eller i alt Fald den nye Side ved Manden.

Jeg gjør hernede for første Gang et virkeligt og grundigt Bekjendtskab med det antike Maleri, dette meget omtvistede antike Maleri, og jeg haaber, det skal lykkes mig at naa til en virkelig begrundet Opfattelse af det. Mine Tanker er for Øjeblikket delte imellem det antike Maleri og Correggio, af hvem jeg nu har lært det meste og bedste at kjende paa min Rejse — ja Noget har jeg endnu at indhente i Dresden. Correggio sidder mig som en Braad i Sjælen. Han er en saa umaadelig udpræget Individualitet, saa interessant, saa mærkelig, saa fuld af de største og vanskeligste Modsigelser, og dog altid saa fuldkomment sig selv, at jeg for Øjeblikket ikke kunde finde nogen Opgave, der vilde interessere mig mere end rigtigt at gjennemarbejde ham og forstaa ham som han skal forstaas. Og omendskjønt jeg kan regne mig til, at der ikke bliver Lejlighed til at gjøre det denne Gang, saa kan jeg ikke lade være med at skjænke ham en stor Mængde af mine Tanker. Men ellers frygter jeg Gud og ærer Antiken